

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 885/2023
14.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених, адвоката Слободана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 263/19 од 03.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 395/23 од 31.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 263/19 од 03.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 395/23 од 31.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 263/19 од 03.03.2023. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ за које окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, без примене електронског надзора, а које окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, док је окривљеном ББ изречена условна осуда тако што му је суд утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити, ако окривљени у року проверавања у трајању од једне године, не учини ново кривично дело. Окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 395/23 од 31.05.2023. године одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА и жалба заједничког браниоца окривљених АА и ББ, и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу К 263/19 од 03.03.2023. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео заједнички бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Слободан Стојановић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи у целини побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Заједнички бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Слободан Стојановић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истичући да се у радњама окривљених описаним у изреци побијане првостепене пресуде, не стичу обележја кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ за које су оглашеним кривим, обзиром да у изреци пресуде није описан ни начин извршења нити конкретне радње које је сваки од окривљених предузео.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из законског описа бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. КЗ произилази да ово кривично дело, које представља посебан квалификовани облик крађе, чини лице које кривично дело крађе из члана 203. КЗ (одузимање туђе покретне ствари другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист), изврши под неком од квалификаторних околности предвиђених у тачкама од 1) до 6) наведеног члана, у конкретном случају, под квалификаторном околношћу из тачке 1) овог члана-обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, касе, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

За постојање кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, за које су окривљени побијаним пресудама оглашени кривима, потребно је да су у погледу радње извршења, објекта радње и намере остварена обележја обичне крађе и поред тога, кумулативно, да је крађа извршена под квалификаторном околношћу предвиђеном у тачки 1) наведеног члана, која се тиче начина извршења крађе.

Саизвршилаштво, према одредби члана 33. КЗ, постоји када више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом битно допринесу извршењу кривичног дела.

Из изреке побијане првостепене пресуде, произилази да су окривљени АА и ББ, у време и на местима ближе описаним у изреци пресуде, у стању урачунљивости, свесни својих дела и њихове забрањености, чија су извршења хтели, обијањем затворених простора одузели туђе покретне ствари у намери да себи прибаве противправну имовинску корист у износу већем од 5.000,00 динара, и то на тај начин што су физичком снагом и уз помоћ подесног предмета исекли ланац којим су била обезбеђена врата стругаре оштећеног ВВ, а потом развалили врата стругаре, односно физичком снагом и уз помоћ подесног предмета обили врата куће и помоћног објекта који се налази у оквиру куће оштећеног ГГ, који је био обезбеђен катанцем, који су на описан начин скинули, а потом из наведених објеката одузели туђе покретне ствари ближе описане у изреци пресуде, које су у оба наврата продали отпаду који је власништво ДД.

У описаним радњама окривљених, по оцени Врховног суда, стичу се сва законска обележја продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ за која су оглашени кривим и то како објективна обележја која се тичу радње извршења, објекта радње и начина извршења, тако и субјективна обележја која се тичу урачунљивости окривљених, умишљаја, свести о забрањености дела и намере прибављања противправне имовинске користи. Из описаних радњи које су окривљени заједнички предузели, недвосмислено произилази да су окривљени кривично дело извршили са директним умишљајем, који је обухватао и свест о њиховом заједничком деловању, па се њихово својство као саизвршилаца у смислу члана 33. КЗ, не може доводити у питање тиме што у изреци пресуде нису конкретизоване радње које је сваки од њих појединачно предузео.

Према томе, описане радње, који је окривљени предузели, садрже сва законска обележја продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, како су правилно закључили и нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) КЗ, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконите доказе означава „потврду о привремено одузетим предметима и извештај о форензичком прегледу лица места“ међутим, не образлаже разлоге за садржинску или формалну незаконитост ових доказа, већ даје своју оцену њихове доказне вредности, и на тај начин, по налажењу Врховног суда, указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, на коју се суштински указује и преосталим наводима захтева којима се оспоравају чињенична утврђења нижестепених судова у погледу радњи извршења, начину извршења и кривици окривљених.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, због које бранилац подноси захтев, не представљају законске разлоге такстативно наведене у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, па се Врховни суд није упуштао у њихово разматрање.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Стојановића, Врховни суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**